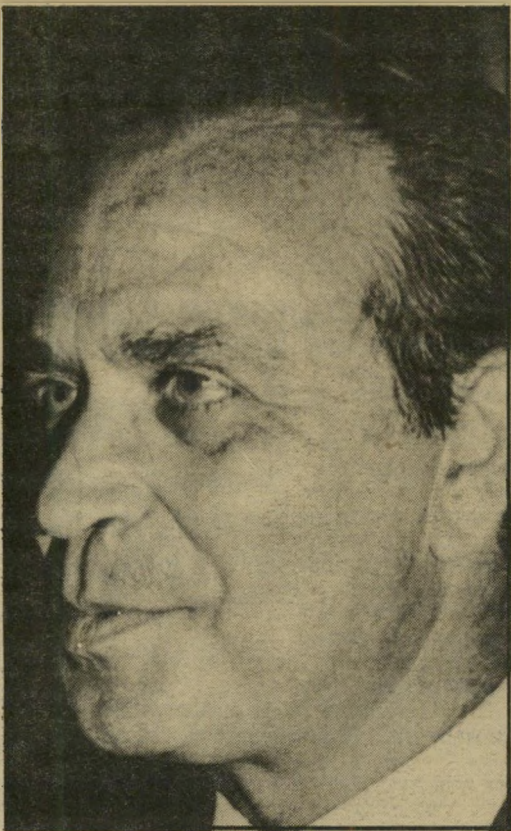

ציון גמריה, תעולם הזה

גדעון פת:

„בליברלים יש סיפורים של דפים חדשים!“

רחל אבירי, תעולם הזה

הלית ישורון:

„כשהמשלה לא עושה כלום — אני מפגינה!“

יחזקאל שופס:

„אני מאוכזב מחוסר העניין בסיכומי המישפט!“

בתקופה האחרונה אני כמעט לא רואה את החברות שלי. בכל פעם שאני מטלפנת אומרים לי נסעה לעזה, נסעה לגדה, מפגינה בירושלים, מפגינה בתל-אביב. שאלתי את הלית ישורון בכמה הפגנות היתה בזמן האחרון.

בכולן, אבל אני לא קוראת לנסיעה לעזה הפגנה. זאת יותר הזדהות.

● את לא חושבת שריכוז ההפגנות ממעיט את הערך של המחאה? הפגנה אחת של 400 איש עושה רושם הרבה יותר גדול מ-300 הפגנות של 1000 איש. ואני יודעת שיש אנשים, כמוני למשל, שרק בגלל הסיבה הזאת לא הולכים בזמן האחרון להפגנות.

או אולי באמת לא נכון לקרוא לזה הפגנות, אלא אקט של התמרמרות. אין לי דרך אחרת להביע את התמרמרות שלי. אולי נכון שלפעמים אנחנו נראים מגוחכים, אבל האפשרות השניה היא לשבת בבית ולא לעשות כלום.

● ואת מאמינה שההפגנות הקטנות — או כמו שאת קוראת להן, ההתמרמרות — יזיזו משהו למי שצריך להזיז?

הסיכומים במישפט של ג'ון דמיאניוק נמשכים. זה היה צריך להיות שיא-השיאים של המישפט, המתארך והולך, אך ההתעניינות הציבורית היא דווקא בשפל.

שאלתי את יחזקאל שופס, יושב-ראש אירגון בניהם של ניצולי-השואה, אם הוא מאוכזב. אפילו שופס, שלחם בתחילת המישפט בעוז, למען סיקור מירבי, נשמע לי רגוע לחלוטין. התלהבותו פגה מעט.

ברור שאני מאוכזב. לא רק שהתהודה הציבורית אינה בשיאה, אלא שקראתי ראיון עם הפרופסור משה מני. הוא קובע שמישפט דמיאניוק אינו מעניין. זה יזעזע אותי.

סוף-סוף, אחרי שנה וחצי, ישבו להם כל חברי חטיבת הליברלים בכנסת — 13 במיספר — ביחד. ממש כך, בחדר אחד!

מי שכמעט חיבל במאורע, על פי הפירסומים, היה שר-המדע והפיתוח גדעון פת, שלא התלהב מחידוש ההיד-ברות עם עמיתו לסייעה ולמשלה, יצחק מודעי. שאלתי אותו לפרש חוסר-ההתלהבות הזה.

להיפך! ההיפך הגמור! אני לא יודע מי מפיץ את הפירסומים האלה. אני רדוקא מברך מאוד על ההתכנסות שהיתה ביום חמישי.

מיפלגות

● התכנסות היסטורית! נראה לך שזהו דף חדש בתולדות הליברלים?

בכל פעם פותחים אצלנו דף חדש. יש בליברלים כבר סיפורים שלמות של רפים חדשים... כבר לא נעים לי להזכיר אפילו את המושג הזה. תקראי לכך „פרק חדש“ או „ספר חדש“.

● מדוע הסעם זה שונה?

לא נעים לאמור, אבל האיום מבחוק: חרות, נראה לי, כבר לא כלייך מאמינה או רוצה באיחוד עם הליברלים. נכון שזהו גורם נגטיבי, אבל אולי זה יוביל לתוצאה חיובית במיפלגה הליברלית.

● אתה נשמע כלייך אוסטימי. האם הוויכוחים והריבים הם נחלת-העבר?

גו, באמת! עכשיו מתנהל ויכוח אם נכניס למרכז המאוחד 1080 צירים, כפי שהסכם מציע, או 450 חברי-מועצה, ואחר-כך נשלמים. אני ומשה (ניסים) תומכים באפשרות הראשונה, מפני שאני חושב שהאפשרות השניה מלאכותית, ו-450 צירים ייטעמו בין צירי חרות. זה הוויכוח הנוכחי. (דפנה ברק)

הפגנות

אני מוכרתה לקוות שכן. אני לא יכולה לחשוב שהמשלה המטומטמת תמשיך לשבת, ולא לעשות כלום ועוד לחשוב שהזמן פועל לטובתנו. מה שנשאר לי לעשות זה להראות להם שזה לא מוצא חן בעינינו, שאנחנו חושבים שצריך להתחיל לשנות רבדים.

● ובעמידה בהפגנה ובנסיעה לעזה, או למחסום ארז, במיקרים שלא נותנים לכם לעבור, את גם מנקה קצת את המצפון?

כן. גם זה. שאף אחד לא יגיד לי אחר כך שלא אמרנו ולא התרענו.

● ואולי במקום ההפגנות, תתארגנו — נניח ארז 100 חברה — ותלכו לעבוד שבוע בבנין, שבוע בקמפיין?

את זה אסור לעשות, זה יחליש את המאבק שלהם. אנחנו חושבים שהבעייה צריכה להזריק לגמרי, ואז אולי שני הצדדים „החכמים“ יסכימו לשבת ולדבר. גם אצלם יש חולרות המסרבות לדבר, ממש כמו אצלנו. כאשר אצלנו לא יהיה אף פועל-בניין אחד, ולהם לא יהיה כסף כי לא כאו לעבודה, אולי פתאום יבער לכולם לחפש פיתרון. (דניאלה שמי)

דמיאניוק

המדינה נמצאת עכשיו בעידן שלא הורגלנו אליו. זהו עידן חדש, התופס כמעט את כל עולמנו התיקשורתי והציבורי — המאורעות בשטחים. זאת בהחלט בעייה. אבל איך יכול היה מישור לצפות זאת מראש?

● אולי הציבור גם התעייף מהמישפט, הנמשך ונלעם?

לא, לא, זה לא עניין של עייפות או שיעמום. מי שעוקב יכול לראות מאבקים...

● ומה בדבר מי שאינם עוקבים?

וראי שאני מאוכזב. אני מבין שמתעדים את המישפט, ומקווה שילמדו אותו בכל מיני מיסגרות. ביקרתי לפני כמה חודשים באושוויץ. באחד הביתנים נתקלתי בזוג המרבר רומנית. הם סיפרו לי שהם בחופשה. הבעל הוא פקיד רומני ממשלתי. התפלאתי: הוא לוקח את אשתו לחופשה דווקא לאושוויץ? כאן התערבה אשתו וסיפרה שהם שמעו וקראו על מישפט רמיאניוק, והיו חייבים לראות זאת במרעיניהם. לכן, אם המישפט הזה הצליח להביא ולוא גוי אחד לארמה רוויית-הדם הזאת — דיי. (דפנה ברק)